De verkeerde bruid

Van dezelfde auteur:

De flonkering van het geluk
De verboden kus
De zoete adem van de nacht
En de bruid bloosde
De ideale bruid
De verboden tuin
De koestering van de nacht

Stephanie Laurens

De verkeerde Bruid

the house of books

Oorspronkelijke titel
All About Passion
Uitgave
Avon Books, an imprint of HarperCollins*Publishers*, New York
Copyright © 2001 by Savdek Management Proprietory Ltd.
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling
Inge Boesewinkel
Omslagontwerp
Julie Bergen
Omslagillustratie
John Ennis via Agentur Schlück GmbH
Foto auteur
Sigrid Estrada
Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3040 3
D/2011/8899/53
NUR 342

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Londen
Augustus 1820

'Goedenavond, my lord. Uw oom is hier. Hij wacht op u in de bibliotheek.'

Gyles Frederick Rawlings, de vijfde graaf van Chillingworth, trok zijn overjas uit en overhandigde die aan de butler. 'O ja?'

'Lord Walpole zal spoedig terugkeren naar Lambourn Castle. Hij vroeg zich af of u nog nieuws had voor de gravin.'

'Met andere woorden,' mompelde Gyles, 'hij wil de laatste roddels horen en deze informatie aan moeder en mijn tante overbrengen.'

'Zoals u zegt, my lord. Meneer Waring is overigens ook nog langsgeweest. Toen hij hoorde dat u vanavond terug zou komen, liet hij weten dat hij voor u klaar staat zodra u hem nodig hebt.'

'Bedankt, Irving.' Gyles slenterde de gang in. Achter hem werd de deur zachtjes gesloten. Terwijl hij midden op de groen met witte tegels stilhield, keek Gyles om naar de wachtende Irving, een toonbeeld van geduld in zijn zwarte butlerkledij.

Een andere lakei opende de deur van de bibliotheek. Gyles liep naar binnen.

Zijn oom, Horace Walpole, zat met uitgestrekte benen op de chaise longue, een halfleeg cognacglas in de hand. Hij opende eerst één oog, toen ook het andere, en ging rechtop zitten. 'Daar ben je dan toch, mijn jongen. Ik vroeg me al af of ik zonder enig nieuws zou moeten terugkeren en was juist aan het bedenken welk verhaal ik toch nog probleemloos kon opdissen.'

Gyles liep naar de drankkast. 'Ik denk dat je je die moeite kunt besparen. Ik verwacht Waring ieder moment.'

'Die nieuwe man die van alles voor je regelt?'

Gyles knikte. Met een glas in zijn hand liep hij naar zijn favoriete

leunstoel en liet zich zakken in de zachte leren kussens. ‘Hij heeft zich voor mij met een kleine kwestie beziggehouden.’

‘O ja? Welke kwestie?’

‘Met wie ik zou kunnen trouwen.’

Horace staarde hem aan en ging toen rechtop zitten. ‘Wat? Meen je het serieus?’

‘Het huwelijk is niet iets waarover ik grappen maak.’

‘Ik ben blij dat te horen.’ Horace nam een grote slok van zijn cognac. ‘Henni zei al dat je activiteiten in die richting zou ontplooien, maar ik dacht niet dat je het echt zou doen, nog niet in elk geval.’

Gyles verborg een ironische glimlach. Horace was zijn voogd geweest sinds zijn vaders dood. Gyles was zeven toen zijn vader stierf, en Horace had in zijn jeugd en tienerjaren voor hem gezorgd. Desondanks kon hij Horace nog steeds verbazen. Zijn tante Henrietta, die door iedereen Henni werd genoemd, daarentegen, leek instinctief te weten hoe hij over allerlei belangrijke zaken dacht, zelfs als hij hier in Londen was en zij op zijn voornaamste landgoed in Berkshire. ‘Het huwelijk is niet bepaald iets wat ik kan vermijden.’

‘Dat is precies wat oudtante Millicent me steeds weer komt vertellen.’ Gyles knikte naar het grote bureau verderop in de kamer. ‘Zie je die brief daar, die dikke? Dat is vermoedelijk een nieuw epistel waarin ze eist dat ik mijn plicht binnen de familie vervul, snel een geschikt meisje uitkies en haar direct naar het altaar sleep.’

Horace trok een grimas.

‘En natuurlijk kijkt Osbert me telkens als ik hem zie aan alsof ik de enige ben die hem uit deze situatie kan redden.’

‘Nou ja, dat ben je ook. Als jij niet trouwt en geen erfgenaam voortbrengt, is hij de klos. En het idee dat Osbert de rol van graaf moet vervullen is dermate deprimerend dat ik er niet eens aan wil denken.’

Horace sloeg zijn glas achterover. ‘Toch had ik niet gedacht dat die oude Millicent en Osbert je zo ver zouden kunnen krijgen dat je gaat trouwen om hen te plezieren.’

‘De gedachte alleen al! Maar als je het echt wilt weten, ik ga alleen maar trouwen omdat ik dat zélf wil. Ik ben tenslotte al vijfendertig. Het heeft geen zin datgene wat onvermijdelijk is nog langer uit de weg te gaan. Ik ben vastbesloten mijn plan uit te voeren.’ Hij stond op en stak zijn hand uit.

Horace gaf hem zijn glas. ‘Het huwelijk is een verduivelde aangelegenheid, neem dat maar van mij aan. Weet je zeker dat het niet door al die trouwlustige Cynsters komt dat je de sprong nu zelf wilt wagen?’

‘Dat is precies waar ik vandaag was, in Somersham. Er was een familiebijeenkomst georganiseerd waarop ze met alle nieuwe echtgenotes en kinderen konden pronken. Als ik had willen weten of je stelling klopte, zou vandaag een uitgelezen gelegenheid zijn geweest om het antwoord op die vraag te vinden.’

Terwijl hij hun glazen opnieuw vulde, onderdrukte Gyles het angstige voorgevoel dat was opgewekt door het verschrikkelijke bedenksel van zijn oude vriend Devil Cynster. ‘Devil en de anderen hebben me tot ere-Cynster verkozen.’ Hij overhandigde Horace zijn glas, waarna hij weer ging zitten. ‘Ik wees hen erop dat, hoewel ik op veel fronten op hen lijk, ik geen Cynster ben en dat ook nooit zal zijn.’ Híj zou nooit trouwen omdat hij van een vrouw hield. Dat lot zou hem bespaard blijven, had hij Devil veelvuldig verzekerd.

Het leek onafwendbaar dat iedere mannelijke Cynster vroeger of later zijn losbandige levensstijl zou opofferen omdat hij bezweken was voor de liefde van één bijzondere vrouw. De groep die in de wandeling de Cynster-clan werd genoemd had uit zes personen bestaan en die waren nu allemaal getrouwd. Stuk voor stuk waren ze volledig en onwrikbaar gericht op hun vrouw en steeds talrijker wordende gezin. Als Gyles al een sprankje jaloezie voelde, dan zorgde hij er wel voor dat dit diep begraven bleef. De prijs die de Cynsters voor hun geluk betaald hadden, was voor hem te hoog.

Horace snoof. ‘De Cynsters zijn erg goed in het vinden van een liefdespartner, maar geloof me, een gearrangeerd huwelijk biedt veel voordelen.’

‘Daar ben ik het helemaal mee eens. Daarom heb ik Waring eerder deze zomer de opdracht gegeven om alle mogelijke huwelijkskandidaten te onderzoeken en zo te weten te komen wie van hen, als er al zo iemand is, in het bezit is van een bruidsschat die qua bezit voor mij als graaf van belang zou kunnen zijn.’

‘Qua bezit?’

‘Als ik niet uit liefde trouw, kan ik net zo goed om een andere reden trouwen.’ Hij wilde een gegronde keuze maken en de dame die hij uiteindelijk om haar hand zou vragen, moest geen illusies koesteren over

zijn beweegredenen. ‘Mijn instructies behelsden dat de toekomstige gravin welopgevoed moet zijn, gedwee en gezegend met een op zijn minst redelijk figuur evenals enige mate van manieren en vlotheid van conversatie.’ Een dame die haar leven aan zijn zijde zou doorbrengen zonder dat ze zijn gevoelswereld zou proberen binnen te dringen, een welopgevoed vrouwspersoon die zijn kinderen kon voldragen en zo min mogelijk inbreuk zou maken op zijn levensstijl.

Gyles nipte van zijn drankje. ‘Ik heb Waring ook gevraagd uit te zoeken wie de huidige eigenaar van Gatting is.’

Horace knikte begrijpend. Dat stuk land was ooit onderdeel geweest van het landgoed Lambourn Castle. Zonder dat gebied was het voornaamste landgoed van de graaf net een taart waaraan een punt ontbrak. Gyles’ vader en grootvader waren al bezig geweest het stuk weer in hun bezit te krijgen.

‘Warings zoektocht naar de eigenaar bracht aan het licht dat de eigendomsakte eerst in handen was van een ver familielid van de Rawlings. Na zijn dood maakt het land deel uit van de bruidsschat van zijn dochter, die van huwbare leeftijd is. De informatie die Waring nu zo dringend aan me wil geven betreft de dochter.’

‘Dus ze is van huwbare leeftijd?’

Gyles knikte toen de deurbel door het huis galmde. Even later werd de deur van de bibliotheek geopend.

‘Meneer Waring, my lord.’

‘Bedankt, Irving.’

Een zwaargebouwde man van begin dertig met een rond gezicht en kortgeknipt haar kwam binnen. Gyles gebaarde naar de leunstoel tegenover hem. ‘Je hebt lord Walpole al eerder ontmoet. Kan ik je iets te drinken aanbieden?’

‘Nee dank u, my lord.’ Waring knikte naar Horace, ging zitten en legde een leren tas op zijn knieën. ‘Ik wist hoe geïnteresseerd u was in deze zaak, daarom had ik een bericht voor u achtergelaten.’

‘Inderdaad. Je hebt dus nieuws?’

‘Dat klopt.’ Waring zette een bril op en haalde een stapel papieren uit zijn tas. ‘Eerder hebben we vernomen dat de heer en zijn gezin permanent in Italië woonden. Blijkbaar zijn béíde ouders, Gerrard Rawlings en zijn vrouw Katrina, samen omgekomen. De dochter, Francesca Her-

mione Rawlings, is toen naar Engeland teruggekeerd en is ingetrokken bij haar oom en voogd, de heer Charles Rawlings in Hampshire.'

'Ik weet het niet meer precies...' Gyles draaide zijn glas rond. 'Waren ze, ik bedoel Charles en Gerrard, zonen van Francis Rawlings?'

Waring bladerde door zijn papieren en knikte. 'Zeker. Francis Rawlings is de grootvader van de dame in wie u interesse hebt.'

'Francesca Hermione Rawlings.' Gyles overwoog de naam. 'En hoe zit het met de dame zelf?'

'Dat bleek eenvoudiger dan ik had verwacht. Het gezin ontving veel gasten, iedereen die door Noord-Italië reisde zou hen ontmoet kunnen hebben. Ik heb beschrijvingen ontvangen van lady Kenilworth, mevrouw Foxmartin, lady Lucas en de gravin van Morpleth.'

'En hoe luidt het vonnis?'

'Een verrukkelijke jongedame. Sympathiek. Knap. Zeer amusant, volgens lady Kenilworth. Een echte lady, volgens de gravin van uitstekende komaf.'

'En wie zei "knap"?' vroeg Horace.

'Eigenlijk zeiden ze dat allemaal wel, of iets wat erop leek.' Waring wierp een blik op zijn papieren en bood ze toen aan Gyles aan. Gyles nam ze aan en bekeek ze grondig. 'Eigenlijk komen ze allemaal op hetzelfde neer: een toonbeeld van perfectie.' Hij haalde zijn wenkbrauwen op. 'Je weet wat ze zeggen over gegeven paarden.' Hij gaf de papieren aan Horace. 'En hoe zit het met de rest?'

'De jongedame is nu drieëntwintig jaar oud, maar ik heb niets vernomen over een eventueel huwelijk. Sterker nog, de dames die ik over haar sprak, hadden haar al lang niet meer gezien. Hoewel de meesten van hen op de hoogte waren van het drama van de dood van haar ouders en ook wisten dat ze naar Engeland was teruggekeerd, had geen van hen haar sindsdien gezien. Dat leek me vreemd, dus ik ben verder gaan zoeken. Juffrouw Rawlings verblijft met haar oom op Rawlings Hall, in de buurt van Lyndhurst, maar ik heb in heel Londen niemand kunnen vinden die haar, haar voogd of een ander lid van het huishouden de afgelopen jaren heeft ontmoet.'

Waring keek Gyles aan. 'Als u wilt, kan ik iemand sturen om de situatie ter plekke te onderzoeken. Discreet natuurlijk.'

Gyles dacht na. Ongeduld laaide in hem op, ongeduld om deze hele

zaak achter de rug te hebben. ‘Nee, ik zal het wel zelf doen.’ Hij keek vluchtig naar Horace en grijnsde cynisch. ‘Hoofd van de familie zijn heeft nog wel énkele voordelen.’

Nadat hij Waring geprezen had voor zijn uitstekende werk, leidde Gyles hem naar de gang. Horace volgde en vertrok direct na Waring. Hij gaf aan de volgende dag naar Lambourn Castle terug te willen keren. De voordeur viel dicht. Gyles draaide zich om en beklom de brede trappen. De subtiele pracht en onmiskenbare elegantie van oud geld omringden hem, toch hing er een kille sfeer in het huis, een leegheid die koud aandeed. Het huis, dat solide en tijdloos klassiek was, ontbeerde menselijke warmte. Van boven aan de trap bekeek hij het imposante trappenhuis en de hal en concludeerde dat het inderdaad hoog tijd was dat hij een dame vond die deze fout kon herstellen.

Francesca Hermione Rawlings stond met stip boven aan de lijst om deze taak op zich te nemen. Los van enige andere goede eigenschappen, was hij echt geïnteresseerd in Gatting. Zijn lijst bevatte ook andere namen, maar niemand op de lijst kwam in de buurt van juffrouw Rawlings’ kwaliteiten. Het was natuurlijk mogelijk dat ze op de een of andere manier toch ongeschikt was. Als dat zo was, zou hij dat morgen te weten komen.

Hij reed de volgende morgen naar Hampshire en bereikte Lyndhurst vroeg in de middag. Bij de Lyndhurst Arms ging hij naar binnen. Hij besprak kamers en liet zijn knecht achter om voor zijn schimmel te zorgen. Nadat hij een mooie vos had gehuurd, vertrok hij richting Rawlings Hall. Volgens de praatzieke waard leidde sir Charles Rawlings een teruggetrokken bestaan diep in het natuurgebied New Forest. Toch was de weg naar de Hall heel goed aangegeven en de poorten stonden open toen Gyles aankwam. Hij reed naar binnen, de hoeven van de vos lieten een regelmatig spoor na op het grind van de oprijlaan. Het bos werd dunner en maakte plaats voor weidse gazons te midden waarvan een huis lag van verbleekte rode baksteen. Sommige gedeeltes waren voorzien van gevelspitsen, andere van kantelen en aan één kant stond een eenzame toren. Geen enkel deel van het gebouw was nieuw, zelfs niet Georgiaans. Rawlings Hall was goed onderhouden, maar zonder enige opsmuk.

Een groot bloembed scheidde een oude stenen muur van de gazons die een schilderachtig meer omringden. Verborgen achter de muur liep een tuin langs het huis, daarachter lag een geometrisch aangelegd heesterperk.

Voor het bordes trok Gyles aan de teugels. Voetstappen weerklonken. Terwijl hij afsteeg, overhandigde hij de teugels aan de stalknecht die kwam aangesneld. Hij beklom de treden voor de deur en klopte aan.

'Goedemiddag, meneer. Wat kan ik voor u doen?'

Gyles bekeek de imposante butler. 'De graaf van Chillingworth. Ik kom voor de heer Charles Rawlings.'

Het sierde de butler dat hij slechts één keer met zijn ogen knipperde. 'Natuurlijk sir... my lord. Komt u binnen, ik zal sir Rawlings direct van uw komst op de hoogte stellen.'

Toen hij in de salon was, liep Gyles onrustig rond, zijn ongeduld werd gevoed door een onverklaarbaar gevoel dat hij door het lot op de hielen werd gezeten. Dat was natuurlijk de schuld van Devil. Zelfs een ére-Cynster zijn was al te verleidelijk voor het lot.

De deur ging open. Gyles draaide zich om toen een heer binnenkwam, een oudere, zachtmoediger, door zorgen getekende versie van zichzelf, met dezelfde slanke bouw en hetzelfde kastanjebruine haar. Hoewel hij Charles Rawlings nooit eerder had ontmoet, zou Gyles hem onmiddellijk hebben herkend als een familielid.

'Chillingworth? Zo, zo!' Charles kneep zijn ogen toe, terwijl hij de gelijkenis opmerkte die elke andere vraag overbodig maakte. Hij herstelde zich snel. 'Welkom, my lord. Waaraan hebben we dit genoegen te danken?'

Gyles glimlachte en beantwoordde zijn vraag.

'Francesca?'

Ze hadden zich teruggetrokken in Charles' studeerkamer. Nadat hij Gyles in een comfortabele leunstoel had geïnstalleerd, ging Charles achter zijn bureau zitten. 'Het spijt me, ik begrijp niet waarom je in Francesca geïnteresseerd bent.'

'Daar ben ik ook nog niet zeker van, maar mijn... dilemma – zullen we het zo noemen? – is duidelijk. Als hoofd van de familie wordt van mij verwacht dat ik trouw. In mijn geval is dit zelfs min of meer nood-

zakelijk omdat het van het grootste belang is dat ik een erfgenaam krijg.' Gyles pauzeerde even en vroeg toen: 'Hebt u ooit Osbert Rawlings ontmoet?'

'Osbert? Is dat Henry's zoon?' Toen Gyles knikte, vroeg Charles: 'Is dat niet degene die dichter wil worden?'

'Hij wilde inderdaad dichter worden, ja. Momenteel ís hij zelfs dichter en dat is nog veel erger.'

'Lieve hemel! Is hij vaag, slungelig en weet hij nooit wat hij met zijn handen moet doen?'

'Dat is Osbert. U begrijpt waarom de familie op mij rekent om mijn plicht te vervullen. Om hem recht te doen, hij is zelf doodsbang dat hij mijn rol zal moeten vervullen.'

'Dat kan ik me voorstellen. Zelfs als jongen had hij al weinig ruggengraat.'

'Daarom ben ik, nu ik de leeftijd van vijfendertig jaar heb bereikt, bezig een vrouw te zoeken.'

'En je dacht aan Francesca?'

'Voor ik in details treed, wil ik één ding duidelijk maken: ik ben op zoek naar een volgzame bruid die bereid is een gearrangeerd huwelijk aan te gaan.'

'Een gearrangeerd...' Charles fronste zijn voorhoofd. 'Je bedoelt een verstandshuwelijk?'

Gyles trok zijn wenkbrauwen op. 'Dat heb ik nou altijd een tegenstrijdig begrip gevonden. Hoe kunnen de termen 'huwelijk' en 'verstand' ooit een goede combinatie vormen?'

Charles kon er niet om lachen. 'Misschien kun je beter uitleggen wat je precies zoekt.'

'Ik wil een overeenkomst sluiten betreffende een gearrangeerd huwelijk met een dame van de juiste afkomst en met de juiste opvoeding die bekend is met de sociale omgangsvormen. Zij kan de rol vervullen van gravin en mij en de familie de erfgenamen geven die we zo hard nodig hebben. Afgezien hiervan en van de huishoudelijke en formele taken die horen bij de rol van gravin van Chillingworth, zal ik verder geen beroep op haar doen. Van mijn kant zal ik, naast de sociale positie zelf en alles wat daar redelijkerwijs uit voortkomt, zoals haar garderobe, haar eigen rijtuig en bedienden, haar een toelage geven die haar in staat stelt om de

rest van haar dagen in luxe door te brengen. Ik ben tenslotte niet bepaald een armoedzaaier.'

'Met alle respect, maar dat is Francesca ook niet.'

'Dat begrijp ik. Het is echter zo dat haar eigen erfenis, met uitzondering van het Gatting-landgoed dat ik aan Lambourn Castle wil toevoegen, verder helemaal van haar zal blijven. Ze kan ermee doen wat ze wil.'

Charles trok zijn wenkbrauwen op. 'Dat is inderdaad gul.' Hij staarde in de verte. 'Ik moet toegeven dat mijn eigen huwelijk ook gearrangeerd was...' Na een poosje richtte zijn blik zich weer op Gyles. 'Ik ben bang dat ik het wel moet vragen, neef, is er een bepaalde reden waarom je zo'n groot voorstander bent van een gearrangeerd huwelijk?'

'Als u bedoelt of ik soms een langdurige relatie met een minnares heb die ik wil blijven voortzetten of iets dergelijks, dan is het antwoord nee.' Gyles keek eens goed naar Charles, naar zijn open, eerlijke bruine ogen. 'De reden waarom ik mijn huwelijk, en dan bedoel ik ieder aspect ervan, zakelijk wil houden, is omdat ik totaal geen geduld heb met het concept liefde binnen een huwelijk. Het is een volslagen overschatte aangelegenheid, een waarmee ik geen nadere kennismaking wens. Ik wil niet dat mijn toekomstige echtgenote enige hoop heeft op liefde, nu of in de toekomst. Ik wil dat ze zich realiseert dat liefde geen deel uitmaakt van onze overeenkomst. Ik sta erop dat mijn bedoelingen meteen duidelijk zijn.'

Charles keek hem peinzend aan en knikte na een poosje. 'Je zou kunnen stellen dat jij alleen maar eerlijker bent dan alle anderen die er hetzelfde over denken.'

Gyles antwoordde niet.

'Goed, ik begrijp nu wat je zoekt, maar waarom Francesca?'

'Vanwege Gatting. Enkele eeuwen geleden maakte het deel uit van een bruidsschat. Sterker nog, het was waarschijnlijk de reden voor een gearrangeerd huwelijk in die tijd. Het maakt mijn eigen landgoed helemaal compleet. Het zou eigenlijk nooit van de rest moeten zijn gescheiden, maar omdat het geen onderdeel was van het onvervreemdbare erfgoed, heeft een onoplettende voorvader het aan een jongere zoon nagelaten, en dat is toen een soort traditie geworden...' Gyles fronste. 'Gerrard was de oudste zoon, is het niet? Hoe kan het dan dat u deze plaats heeft geërfd en hij Gatting?'

‘Dat heeft mijn vader geregeld. Hij kreeg ruzie met Gerrard omdat deze niets zag in het huwelijk dat mijn vader voor hem had gearrangeerd. Gerrard trouwde met de vrouw van wie hij hield en vertrok naar Italië, terwijl ik...’

‘In het gearrangeerde huwelijk stapte dat eigenlijk voor uw broer bedoeld was?’

Charles knikte. ‘Dus vader maakte een nieuw testament. Gerrard kreeg Gatting, dat ik anders zou hebben gekregen, en ik kreeg Rawlings Hall.’ Hij glimlachte. ‘Het kon Gerrard geen moer schelen. Zelfs nadat vader was gestorven bleef hij in Italië.’

‘Tot hij stierf dus. Wat is er gebeurd?’

‘Ze kregen op een nacht een bootongeluk op het Meer van Lugano. Pas de volgende dag werd het opgemerkt. Zowel Gerrard als Katrina verdronk.’

‘En dus kwam Francesca bij u wonen?’

‘Ja. Ze woont hier nu al bijna twee jaar.’

‘Hoe zou u haar beschrijven?’

‘Francesca?’ Charles’ blik verzachtte. ‘Ze is een fantastische jonge vrouw! Een combinatie van een fris briesje en een straal zonlicht. Het is raar, maar hoewel ze behoorlijk levenslustig is, is ze ook heel kalm. Ik weet dat dat tegenstrijdig lijkt, maar...’ Charles keek Gyles aan.

‘Ik heb begrepen dat ze drieëntwintig jaar is. Is er misschien een bepaalde reden waarom ze nog niet getrouwd is?’

‘Geen specifieke. Voor hun dood hebben Gerrard en Katrina, en Francesca zelf, serieus over deze kwestie gesproken, maar toen gebeurde het ongeluk. Francesca was vastbesloten om de maximale periode te rouwen, ze was enig kind en erg op haar ouders gesteld. Daarom neemt ze pas sinds ongeveer een jaar deel aan het sociale leven.’ Charles fronste lichtjes zijn wenkbrauwen. ‘Wegens redenen waar ik u niet mee wil lastigvallen, geven we hier geen feesten. Francesca gaat naar partijen en plaatselijke dansfeesten met lady Willongdon, een van onze buren, als chaperonne...’ Charles viel stil.

Gyles trok vragend een wenkbrauw op. ‘Wat is er?’

Charles keek hem nadenkend aan, en leek toen tot een besluit te komen.

‘Het afgelopen jaar heeft Francesca actief naar een echtgenoot gezocht. Op haar verzoek riep ik de hulp van lady Willongdon in.’

‘En heeft ze iemand ontmoet die haar geschikt leek?’

‘Nee. Sterker nog, het lijkt haar zeer onwaarschijnlijk dat ze in deze omgeving een geschikte kandidaat zal vinden.’

Gyles keek Charles kalm aan. ‘Misschien is dit een onbehoorlijke vraag, maar denkt u dat uw nicht mij geschikt zou vinden?’

Op Charles’ gezicht verscheen een spottend lachje. ‘Waarschijnlijk zou ze je heel geschikt vinden als dat is wat je zou willen. Naar wat ik heb gehoord kun jij ieder jong, naïef meisje het hoofd op hol brengen.’

Gyles’ lachje evenaarde dat van Charles. ‘In dit geval zou het gebruik van dergelijke talenten wel eens tegen mij kunnen werken. Ik ben namelijk op zoek naar een bruid die volgzaam is, niet eentje die haar hoofd in de wolken heeft.’

‘Dat is waar.’

Gyles keek Charles nadenkend aan, strekte toen zijn benen en kruiste zijn in laarzen gestoken enkels. ‘Ik ga u in een lastige positie brengen en de hulp die u mij als hoofd van de familie verschuldigd bent opeisen. Weet u of er enige reden is waarom Francesca Rawlings niet de volgende gravin van Chillingworth zou kunnen worden?’

‘Die is er niet. Absoluut niet. Francesca zou die positie op een manier vervullen die de hele familie met trots zou vervullen.’

Gyles hield zijn blik nog even vast en knikte toen. ‘Heel goed.’ Dat was een pak van zijn hart. ‘In dat geval zou ik een formeel verzoek om de hand van uw nicht willen indienen.’

Charles knipperde met zijn ogen. ‘Nu direct?’

‘Nu direct.’

‘Nou’, Charles wilde gaan staan, ‘dan zal ik haar laten roepen.’

‘Nee.’ Gyles gebaarde dat hij weer moest gaan zitten. ‘U vergeet dat ik wil dat deze kwestie op formele wijze afgehandeld wordt. Ik wil dat volkomen duidelijk is, zowel in woord als in daad, dat het hier een gearrangeerd huwelijk betreft en niets meer dan dat. Uw beschrijving van uw nicht bevestigt de meningen van anderen, *grande dames* uit de hogere kringen die heel goed weten hoe ze huwbare jongedames moeten beoordelen. Iedereen ziet Francesca Rawlings als een uitstekende partij, meer zekerheid heb ik niet nodig. In dit geval zie ik geen reden om met juffrouw Rawlings te gaan praten. U bent haar voogd, degene bij wie ik om haar hand vraag.’

Charles wilde er iets tegen inbrengen, maar Gyles zag dat hij besefte dat het verspilde moeite zou zijn hem op andere gedachten te brengen, en bovendien tamelijk ongepast. Uiteindelijk was Gyles de pater familias.

'Uitstekend. Als dit is wat je wilt, geef me dan alle benodigde informatie. Vanavond zal ik met Francesca gaan praten... Ik kan alles beter even opschrijven.' Charles zocht naar een pen en papier.

Gyles dicteerde hem het officiële contract voor het huwelijk tussen de graaf van Chillingworth en Francesca Hermione Rawlings. Terwijl Charles de laatste regelingen opschreef, zei Gyles nadenkend: 'Het zou misschien het beste zijn om haar niet te vertellen dat we familie van elkaar zijn, hoe ver ook. Het is praktisch gezien van geen enkel belang. Ik geef er de voorkeur aan dat het aanzoek specifiek afkomstig is van mij als graaf.'

Charles haalde zijn schouders op. 'Dat kan nooit kwaad. Vrouwen houden van titels.'

'Goed. Als u geen verdere informatie van mij nodig hebt, kan ik gaan.' Gyles stond op.

Charles kwam uit zijn stoel. 'Ik wilde je graag uitnodigen om bij ons te blijven, of op zijn minst met ons te eten...'

Gyles schudde zijn hoofd. 'Een andere keer misschien. Voor het geval u me nodig hebt, ik verblijf momenteel bij de Lyndhurst Arms.' Hij liep naar de deur.

'Ik zal de kwestie vanavond nog met Francesca bespreken.'

'En ik zal morgen langskomen om haar antwoord te vernemen.' Gyles wachtte even toen Charles bij de deur aankwam. 'Ik heb nog één onbescheiden vraag. U vertelde me dat uw huwelijk ook gearrangeerd was. Ik vroeg me af, was u beiden gelukkig?'

Charles keek hem aan. 'Ja. We waren gelukkig.'

Gyles aarzelde, en hield zijn hoofd ietwat schuin. 'Dan weet u dat Francesca niets hoeft te vrezen van de regeling die ik haar wil voorstellen.'

Er was pijn te zien geweest in Charles' ogen. Gyles wist dat hij weduwnaar was, maar hij had niet verwacht dat zijn gevoelens zo diep gingen. Het was duidelijk dat het verlies van zijn vrouw Charles zwaar was gevallen. Ze schudden handen en de butler arriveerde.

Toen ze bijna bij de voordeur waren, prevelde de butler: 'Ik zal de lakei uw paard laten brengen, my lord.'

Gyles ging naar buiten, daalde de treden af en sloeg toen in een opwelling linksaf. Hij slenterde tussen de bloemperken door en bewonderde de keurig gesnoeide hagen en coniferen. Aan zijn linkerhand liep een stenen muur die even later in een taxushaag overging. Hij sloeg weer linksaf en liep door een poort in de haag die toegang gaf tot een pad tussen het struikgewas. Hij zag dat het dak van de stal boven de heg uitkwam.

Toen hij door de poort liep, bleef hij even staan bij een driesprong. Hij zag vlak bij het huis een stenen zitje tegen de muur. Hierop zat een jongedame. Ze las een boek dat open op haar schoot lag. De namiddagzon liet zijn stralen op haar neervallen waardoor ze baadde in goudgeel licht. Vlasblond haar was uit haar gezicht getrokken, haar blanke huid had een lichtroze gloed. Van deze afstand kon hij haar ogen niet zien, maar het geheel van haar gelaatstrekken leek niet bijzonder; het was aangenaam, doch niet opvallend. Haar houding, haar gebogen hoofd en haar afhangende schouders, schetsten het beeld van een vrouw die eenvoudig gedomineerd kon worden en van nature onderdanig was.

Ze was niet het type vrouw dat hij opwindend vond, niet het type vrouw aan wie hij gewoonlijk veel aandacht besteedde. Ze was wel precies het type vrouw dat hij nu zocht. Was ze misschien Francesca Rawlings?

Alsof een hogere macht zijn vraag had gehoord, riep een vrouwenstem: 'Francesca?'

Het meisje keek op. Ze deed haar boek dicht en pakte net haar sjaal toen de vrouw weer riep: 'Francesca? Franni?'

Terwijl ze opstond, riep het meisje: 'Ik ben hier, tante Ester.' Haar stem klonk teer en zacht.

Toen ze wegliep, verdween ze uit Gyles' blikveld. Gyles glimlachte en zette zijn wandeling voort. Hij had op Charles vertrouwd, en deze had hem niet bedrogen; Francesca Rawlings bezat precies de juiste eigenschappen om zijn volgzame bruid te worden.

Het pad ging over in een grasveld. Gyles zette zijn voet op het gras en...

Een in smaragdgroen geklede wervelwind deed haar uiterste best om

hem omver te lopen. Als een natuurkracht botste ze tegen hem op, een kleine vrouw die nauwelijks tot zijn schouder kwam. Het eerste wat hij zag was een grote massa woest zwart haar dat wanordelijk op haar schouders en rug krulde. Haar smaragdgroene kleding bestond uit een rijkostuum, ze droeg laarzen en had een rijzweep in haar hand.

Hij ving haar op en bracht haar in balans, ze zou zijn gevallen als hij zijn armen niet om haar heen had geslagen.

Nog voordat ze op adem was gekomen, ontspande hij zijn greep. Haar weelderige vormen wekten gevoelens van lust in hem op, haar lichaam voelde stevig aan en was toch vol overgave, oervrouwelijk en daagde hem uit op het meest elementaire niveau. Zijn handen gleden over haar rug, toen sloten zijn armen zich, maar lichtjes, waardoor ze tegen hem aan kwam te staan. Een volle boezem verwarmde zijn borst, zachte heupen verwarmden zijn dijbenen.

Een verstikt 'O!' ontsnapte haar.

Ze keek op.

De groene veer aan de baret die op haar glanzende krullen stond, streek langs zijn wang. Gyles merkte het nauwelijks.

Haar ogen, een intenser groen dan het smaragdgroen van haar jurk, stonden wijd open en vragend en werden gesierd door dikke, donkere wimpers. Haar huid leek op smetteloos ivoor met een gouden ondertoon, haar lippen waren donkerroze met een lichte ronding, de onderste vol en sensueel. Haar haar was naar achteren getrokken en boven op haar hoofd vastgemaakt, waardoor een breed voorhoofd en de fijne boog van zwarte wenkbrauwen zichtbaar werd. Grote en kleine krullen omlijstten een hartvormig gezicht dat enorm prikkelend en ongelooflijk intrigerend was. Gyles voelde sterk de behoefte te weten waar ze aan dacht.

Haar groene ogen ontmoetten de zijne, haar onderzoekende blik gleed over zijn gezicht terwijl haar pupillen zich nog verder verwijdden.

'Het spijt me, ik had u niet zien aankomen.'

Hij voelde haar stem meer dan dat hij hem hoorde, voelde hem vanbinnen als een liefkozing, als een uitnodiging die puur fysiek was. Het zwoele geluid bedwelmde zijn zintuigen.

Zijn al te willige zintuigen. Hij had het direct herkend. Ja, het beest in hem bromde tevreden. Zijn lippen welfden zich subtiel, hoewel zijn gedachten allesbehalve subtiel waren.

Zijn blik ging omlaag, bleef hangen bij haar lippen, toen slikte ze. Haar wangen kregen een lichte kleur. Haar zware oogleden gingen omlaag, verborgen haar ogen. Ze leunde naar achteren in zijn armen. 'Kunt u me loslaten, meneer...'

Hij wilde dat niet, maar deed het toch, langzaam en met duidelijke tegenzin. Het voelde zo goed om haar in zijn armen te hebben, ze voelde warm en ongelooflijk vitaal aan. Ongelooflijk levend.

Ze deed een stap terug en kreeg een kleur toen zijn handen langs haar heupen gleden op hun weg omlaag. Ze schudde haar rokken uit, weigerde om hem aan te kijken.

'Excuseer mij, ik moet gaan.'

Zonder op antwoord te wachten glipte ze langs hem heen. Hij draaide zich om en keek hoe ze wegliep.

Ze ging langzamer lopen. Ze stopte.

Toen draaide ze zich snel om en keek naar hem, ze beantwoordde onbevangen zijn blik. 'Wie bent u?'

Ze was een in het groen geklede zigeunerin, omgeven door groene heggen. Haar blik en haar houding waren de belichaming van uitdaging.

'Chillingworth.' Hij draaide zich volledig om en boog voor haar, terwijl zijn ogen op haar gericht bleven. Terwijl hij rechtop ging staan, voegde hij eraan toe: 'En ik sta zeer zeker tot uw dienst.'

Ze staarde hem aan en maakte een vaag gebaar. 'Ik ben al laat...'
En zelfs als ze dat niet was geweest...

Hun blikken klonken zich aan elkaar vast, een soort primitief verbond ontstond tussen hen, een soort belofte die woordeloos gedaan kon worden.

Haar blik liet de zijne los en gleed gretig, begerig, over hem heen alsof ze zijn aanblik in haar geheugen wilde opslaan. Hij deed hetzelfde, niet minder hongerig bij de aanblik van haar gestalte, die zich klaarmaakte om te vluchten.

En ze vluchtte. Ze wervelde rond, tilde snel haar rijkleed op en rende weg, sloeg een zijpad in dat naar het huis leidde en verdween uit zijn blikveld.

Gyles onderdrukte de aandrang om haar achterna te gaan. Zijn opwinding verdween geleidelijk. Hij draaide zich om. Het lachje rond zijn lippen had niets met vrolijkheid te maken. Hij kende maar al te goed de waarde van zinnelijke dromen en de zigeunerin wist heel goed

hoe ze moest onderhandelen. Hij kwam bij de stal aan en droeg de knecht op de vos te halen. Terwijl hij wachtte, kwam de gedachte bij hem op dat je zou verwachten dat hij op een moment als dit aan zijn toekomstige bruid zou denken. Hij focuste zich mentaal op de bleke jongedame met haar boek, maar slechts seconden later was dat beeld al vervangen door het levendige, op zintuiglijk vlak aantrekkelijker beeld van de zigeunerin. Zijn aandacht terugleiden naar het eerste beeld kostte heel veel moeite.

Gyles moest innerlijk lachen. Dit was precies de reden waarom hij een onbetekenend persoontje wilde trouwen: haar bestaan zou helemaal los van zijn meer zinnelijke behoeften staan. Op dat gebied was Francesca Rawlings inderdaad perfect gebleken, slechts minuten nadat hij haar had gezien was zijn hoofd al gevuld met wellustige gedachten aan een andere vrouw.

Zijn zigeunerin. Wie was ze? Hij herinnerde zich haar stem weer, hees en zwoel. Er was heel vaag een accent te horen geweest, de klinkers waren voller en de medeklinkers meer uitgesproken dan de Engelsen gewoonlijk deden. Het accent maakte dat de toch al zwoele stem nog sensueler klonk. Hij dacht aan de olijfkleurige ondertoon die de huid van de zigeunerin als van goud had doen lijken. Hij herinnerde zich ook dat Francesca Rawlings het grootste deel van haar leven in Italië had gewoond.

De stalknecht leidde de vos naar buiten. Gyles bedankte hem, steeg op en galoppeerde de oprijlaan op.

Op basis van haar accent en huidskleur kon de zigeunerin Italiaans zijn. Wat betreft haar gedrag, geen enkele meegaande, welgemanierde Engelse jongedame zou hem zo stoutmoedig hebben opgenomen.

Goed, dan was ze Italiaans, en een vriendin of gezelschapsdame van zijn toekomstige bruid. Ze was zeker geen bediende. Die zou nooit zo gekleed zijn geweest of zich zo vrijpostig hebben durven gedragen. Terwijl hij de teugels inhield, keek Gyles om naar Rawlings Hall. Hoe hij het beste alle troeven die hij zojuist in handen had gekregen kon uitspelen, wist hij nog niet. Zijn voornaamste doel was nog steeds het vinden van een volgzame bruid; het verleiden van de zigeunerin zou, ongeacht de zinnelijke behoeften die ze opwekte, pas op de tweede plaats komen.

Hij kneep zijn ogen samen en zag geen verbleekte bakstenen, maar een

paar smaragdgroene ogen die begrip, kennis en overpeinzingen weerspiegelden die iedere bescheiden jongedame te boven gingen.

Hij zou haar bezitten.

Zodra zijn meegaande bruid haar toezegging had gedaan, zou hij zich kunnen bezighouden met een verovering die meer naar zijn smaak was. Terwijl hij genoot van de gedachte, keerde hij de vos en galoppeerde verder over de oprijlaan.

2

Francesca haastte zich het huis binnen. Ze wachtte even tot haar ogen aan het schemerige licht gewend waren. Wachtte tot haar hersenen weer normaal konden functioneren. Lieve help! Het afgelopen jaar had ze in stilte het gebrek aan passie in Engelse mannen betreurd en kijk nou wat de goden haar hadden gezonden. Hoewel het twaalf maanden geduurd had, mocht ze niet klagen. Misschien moest ze wel op haar knieën gaan liggen om ze te bedanken.

Het beeld dat opgeroepen werd, zorgde dat ze moest lachen en deed het kuiltje in haar wang trillen. Toen verdween haar luchthartigheid. Wie hij ook was, hij was niet gekomen om haar te zien. Wellicht zag ze hem nooit meer. Hij moest wel een familielid zijn, ze had de gelijkenis met haar vader en oom duidelijk gezien. Met gefronste wenkbrauwen betrad ze het huis.

Ze was net terug van een rit toen ze Ester had horen roepen. Nadat ze klaar was in de stal, was ze naar het huis gerend. Ze was langer weggebleven dan anders, Ester en Charles maakten zich misschien zorgen. Toen was ze tegen de onbekende aangebotst.

Hij was zonder twijfel een heer, mogelijk met een titel, het was echter moeilijk te zeggen of Chillingworth een achternaam of een titel was. Ze liet de naam op haar tong rollen. Hij klonk goed, erg geschikt voor een man. Wie hij verder ook mocht zijn – en ze had daar wel een paar ideeën over – hij was het tegenovergestelde van de stoffige, saaie provinciale heren die ze het afgelopen jaar had ontmoet. Chillingworth was níét saai.

Haar polsslag was nog steeds versneld, haar bloed stroomde nog steeds snel, veel sneller dan aannemelijk was. Sterker nog, ze dacht niet dat haar snelle pols of haar ademloosheid, die nu pas afnam, ook maar

iets met haar rit te paard te maken had, ze waren eerder veroorzaakt doordat hij haar veel te dicht tegen zich aan had gehouden en naar haar had geglimlacht als een luipaard naar zijn prooi en doordat ze zijn gedachten zo duidelijk had kunnen lezen.

Zijn grijze ogen hadden gevonkt en geschitterd en waren tegelijkertijd donkerder geworden, en zijn lippen hadden zich op een bepaalde manier gewelfd... omdat hij aan ondeugende dingen had gedacht. Omdat hij had gedacht aan naakte lijven die zich tegen elkaar aandrukten, aan zijden lakens die ritselden en ruisten terwijl lichamen in een eeuwenoud ritme op en neer bewogen. De schaamteloze beelden vormden zich moeiteloos in haar hoofd.

Blozend negeerde ze ze en schreed ze verder de gang in. Ze keek rond of ze iemand zag. Ze wilde niet aan Ester hoeven uitleggen waarom ze bloosde. Ze vroeg zich af waar Ester eigenlijk was. Toen ze de centrale vleugel binnenkwam, maakte ze een omweg langs de keuken. Daar was Ester niet. De bedienden hadden Ester horen roepen, maar wisten niet waar ze heen was gegaan. Francesca duwde de deur open en liep de gang in. Die was leeg. De hakken van haar laarzen klikten op de tegels toen ze naar de trap liep. Ze was halverwege toen de deur van haar ooms studeerkamer openging. Ester kwam naar buiten, zag haar, en glimlachte. ‘Lieve kind, daar ben je dan.’

Francesca liep terug. ‘Het spijt me, het was ook zo’n mooie dag, ik reed maar en reed maar en vergat de tijd. Ik hoorde dat je me riep en kwam meteen aangerend. Is er iets aan de hand?’

‘Nee hoor.’ Ester, een lange dame met een wat grof gezicht waarin een paar allervriendelijkste ogen stonden, glimlachte liefhebbend toen Francesca voor haar halt hield. Ze reikte naar Francesca’s frivole baret en nam hem van haar woeste lokken. ‘Je oom wil met je praten, en ik denk dat je wel geïnteresseerd zult zijn in wat hij te zeggen heeft. Ik neem deze,’ Ester zag de rijhandschoenen en de zweep in Francesca’s hand en nam ze van haar af, ‘en deze, wel mee naar boven voor je. Ga nu maar, hij verwacht je.’

Ester knikte in de richting van de studeerkamer. Geïntrigeerd ging Francesca naar binnen en sloot de deur. Charles zat achter zijn bureau en las een brief. Toen hij de deurkruk hoorde bewegen, keek hij op. Hij straalde.

‘Francesca, lieve meid, kom binnen en ga zitten. Ik heb zojuist verbazingwekkend nieuws gehoord.’

Terwijl ze naar de stoel liep die hij haar had gewezen, niet voor het bureau maar ernaast, zag Francesca dat zelf ook al. Charles’ ogen glansden, weg was de schaduw van een of ander onbenoembaar verdriet die hij zo vaak met zich meedroeg. Zijn gezicht stond maar al te vaak afgetobd en verdrietig, maar straalde nu van een onmiskenbare vreugde. Ze liet zich op de stoel zakken. ‘En dit nieuws heeft iets met mij te maken?’

‘Inderdaad. Lieve kind, zojuist is er iemand om je hand komen vragen.’

Francesca staarde hem aan. ‘Wie?’

Ze hoorde haar eigen kalme vraag en was onder de indruk van deze kalmte. Haar hoofd was een warboel, haar hart ging woest tekeer, en ze speculeerde er lustig op los. Het was erg moeilijk om rustig te blijven, om zichzelf deugdelijk en netjes te gedragen.

‘Van een heer, of eigenlijk een edelman. Het aanzoek komt van Chillingworth.’

‘Chillingworth?’ Zelfs in haar eigen oren klonk haar stem geforceerd. Ze geloofde haar oren nauwelijks. Het beeld dat haar voor ogen kwam...

Charles leunde naar voren en nam haar hand. ‘Lieverd, de graaf van Chillingworth heeft je een formeel huwelijksaanzoek gedaan.’

Toen Charles haar alles tot in detail had uitgelegd, stond Francesca perplex.

‘Een gearrangeerd huwelijk.’ Ze begreep het niet. Van ieder ander, ja, de Engelsen waren nou eenmaal erg... flegmatiek. Maar van hem, de man die haar in zijn armen had gehouden en zich had afgevraagd hoe het zou zijn om... met haar... Hier klopte iets niet.

‘Hij wil zeker weten dat je het begrijpt.’ Charles’ vriendelijke, serieuze blik bleef op haar gevestigd. ‘Lieve schat, ik zou je willen vragen het aanzoek alleen aan te nemen als deze regeling je aanspreekt, maar ik zou mijn rol als voogd niet goed vervullen als ik je niet vertelde dat Chillingworths benadering weliswaar kil aandoet, maar dat hij tenminste eerlijk is. Veel mannen willen hetzelfde, maar zouden hun aanbod veel beter vermommen om op die manier je romantische hart te veroveren.’

Francesca maakte een geringschattend gebaar.

Charles glimlachte. ‘Ik ken je goed genoeg om te weten dat je valse

voorwendselen zeer goed zou herkennen. Chillingworth is niet het soort man dat zich hiermee bezighoudt, dat is niet zijn stijl. Hij behoort tot de elite en zijn landgoederen zijn, zoals ik je al eerder verteld heb, enorm. Zijn aanbod is zeer genereus.'

Charles was even stil. 'Zijn er nog dingen die je wilt weten, heb je nog vragen?'

Francesca had een lange lijst, maar ze waren niet van het soort dat haar oom kon beantwoorden. Haar huwelijkskandidaat zou zelf opheldering moeten geven. Hij was zeker niet het soort man dat een kleurloze, zakelijke verbintenis zou dulden. Er stroomde vuur en passie door zijn aderen, net als bij haar. Dus wat had dit te betekenen?

Toen begon de waarheid tot haar door te dringen. 'Hij heeft vanmiddag met u gesproken, toen ik aan het paardrijden was?' Charles knikte en ze vroeg: 'Hij heeft mij nog nooit gezien, is het wel? Ik kan me niet herinneren dat ik hem ooit ontmoet heb.'

'Ik geloof niet dat hij je ooit ontmoet heeft...' Charles fronste. 'Heb je hem net gezien?'

'Toen ik van de stallen terugliep. Hij ging... weg.'

'Mooi zo.' Charles ging staan, hij zag er zichtbaar vrolijker uit. 'Dus...' Ze hadden lang gepraat, het was bijna tijd voor het diner. 'Morgen komt hij terug om je antwoord te horen. Wat kan ik hem zeggen?'

Dat ze hem niet geloofde.

Francesca's ogen ontmoetten Charles' ernstige blik. 'Vertel hem... dat ik drie dagen nodig heb, tweeënzeventig uur van nu af, om zijn aanzoek te overwegen. In aanmerking genomen dat het zo plotseling kwam en... zo'n onverwachte vorm heeft, moet ik er goed over nadenken. Drie middagen na nu zal ik ja of nee zeggen.'

Charles had zijn wenkbrauwen gefronst, en toen ze uitgesproken was, knikte hij. 'Een uitstekend idee. Je kunt alle voors en tegens afwegen en dan geef je hem,' Charles trok een grimas, 'geef je míj, naar ik aanneem, je antwoord.'

'Goed.' Francesca stond op, haar vastberadenheid groeide. 'Ik zal kijken bij welk antwoord ik me goed voel en dan krijgt hij het te horen.'

Het was al bijna middag toen Gyles de volgende dag weer naar Rawlings Hall reed. Toen hij de studeerkamer werd binnengeleid, zag hij

Charles met uitgestrekte hand en een glimlach op zijn gezicht om het bureau heen lopen. Niet dat hij iets anders verwacht had. Nadat ze handen hadden geschud, ging hij zitten.

Toen Charles ook weer zat, ontmoetten hun blikken elkaar. 'Ik heb uitvoerig met Francesca gesproken. Ze stond zeker niet onwelwillend tegenover uw aanzoek, maar ze vroeg wel om een bedenktijd, drie dagen om precies te zijn, om uw aanzoek goed te overwegen.'

Gyles voelde dat zijn wenkbrauwen omhoogkwamen. Het verzoek was volkomen redelijk, maar het verraste hem wel.

Charles keek hem bezorgd aan, hij was niet in staat Gyles' gezichtsuitdrukking te lezen. 'Is dat een probleem?'

'Nee.' Gyles dacht even na en richtte zich toen weer tot Charles. 'Hoewel ik deze zaak snel tot een goed einde wil brengen, zou het onredelijk zijn om het verzoek van juffrouw Rawlings af te wijzen. Het huwelijk is tenslotte een serieuze aangelegenheid, een punt dat ik zelf heb benadrukt.'

'Inderdaad. Francesca is geen grillig meisje, ze staat met beide benen op de grond. Ze zal een eenvoudig ja of nee geven op de derde middag na gisteren.'

'Twee dagen na vandaag.' Gyles knikte en stond op. 'Heel goed. Ik zal in de buurt blijven en kom op de afgesproken middag weer terug.'

Charles stond op en ze schudden elkaars hand. 'Ik heb vernomen,' zei Charles toen hij Gyles naar de deur begeleidde, 'dat je Francesca gisteren hebt gezien?'

Gyles stond stil en keek naar zijn gastheer. 'Ja, maar heel kort.' Ze moest hem hebben zien kijken en was gewiekst genoeg om hem dit niet te hebben laten merken.

'Niettemin. Een glimp zou genoeg moeten zijn. Ze is een boeiende jongedame, vindt u niet?'

Gyles bekeek Charles nadenkend. Hij was een zachtere, vriendelijker man dan hijzelf, aardige dames pasten waarschijnlijk goed bij hem. Gyles glimlachte terug. 'Ik geloof dat juffrouw Rawlings de rol van gravin uitstekend kan vervullen.'

Hij liep naar de deur, Charles opende hem. Bulwer stond te wachten om hem naar buiten te begeleiden. Met een knikje vertrok Gyles.

Hij besloot net als de dag ervoor naar de stallen te wandelen. Terwijl hij

over de paden tussen de bloemperken kuierde, bekeek hij de omgeving.

Tegen Charles had hij gezegd dat hij niet de behoefte voelde om zijn bruid officieel te ontmoeten. In zijn optiek zou een dergelijke ontmoeting geen enkel voordeel opleveren. Aan de andere kant, nu ze een driedaagse wachtperiode had bedongen...

Het zou misschien verstandig zijn om de jongedame te ontmoeten die hem rustig drie dagen liet wachten om zijn aanzoek te overwegen. Hem en zijn buitengewoon genereuze aanbod. Dat gaf blijk van een kordaatheid die hij niet had verwacht bij een vrouw met Francesca Rawlings' karakter. Het maakte niet uit dat hij slechts een glimp van haar had opgevangen, hij was een expert wanneer het op het beoordelen van vrouwen aankwam. Toch had hij zijn aanstaande op één aspect duidelijk verkeerd beoordeeld, dus het was vermoedelijk een goed idee om te kijken of ze niet nog meer verrassingen in petto had.

Het lot was hem goedgezind. Ze wandelde langs het meer, en, afgezien van een roedel spaniëls, was ze alleen. Met opgeheven hoofd en een kaarsrechte rug liep ze met grote passen bij hem vandaan, de honden sprongen rond haar voeten. Hij liep naar haar toe.

Toen ze het meer had gerond, kwam hij bij haar in de buurt. 'Juffrouw Rawlings!'

Ze stopte en draaide zich om. De sjaal die ze rond haar schouders had gedrapeerd wapperde, het blauw accentueerde haar fijne, steile, bleekblonde haar dat naar achteren getrokken was in een losse wrong. Wapperende haarlokken omlijstten een lief gezichtje, eerder innemend dan mooi. Haar opvallendste kenmerk waren haar ogen, die heel lichtblauw waren met rondom blonde wimpers.

'Ja?'

Ietwat behoedzaam zag ze hem naderen, zonder enige herkenning. Gyles herinnerde zich dat hij erop had gestaan dat in zijn aanzoek alleen zijn titel werd genoemd, ze wist duidelijk niet dat hij de heer was met wie ze overwoog te trouwen.

'Gyles Rawlings.' Hij boog en glimlachte toen hij weer overeind kwam. Iemand anders moest hem gisteren hebben gezien toen hij haar zag en het aan Charles verteld hebben, misschien de vrouw die had geroepen? 'Ik ben een verre neef. Ik vroeg me af of ik even met u op mag lopen?'

Ze knipperde en glimlachte toen net zo mild als hij had verwacht dat ze zou zijn. ‘Als u familie bent, neem ik aan dat het in orde is.’ Ze bewoog met haar hand in de richting van het pad langs het meer. ‘Ik laat de honden uit. Dat doe ik iedere dag.’

‘Het zijn er tamelijk veel.’ En allemaal snuffelden ze aan zijn laarzen. Het waren geen jachthonden, maar de kleinere versie, echte huisdieren, bijna schoothondjes. Er kwam plotseling iets bij hem op. ‘Zijn ze van u?’

‘O nee. Ze wonen hier alleen maar.’

Hij keek naar haar om te zien of ze dat als een grapje bedoeld had. Haar gezichtsuitdrukking liet zien dat dat niet het geval was. Terwijl hij naast haar liep, beoordeelde hij snel haar figuur. Ze was van gemiddelde lengte, haar hoofd ietsje lager dan zijn kin. Ze was smal gebouwd, ze ontbeerde enkele rondingen, maar ze kon ermee door. Ze kon er net mee door.

‘Die hond daar,’ ze wees naar een hond met een beschadigd oor, ‘zij is de oudste. Ze heet Bess.’

Toen ze verder liepen, ging ze door met het noemen van hondennamen en hij kon helaas niets bedenken wat haar op een ander onderwerp zou brengen. Ieder ander onderwerp dat zijn gewoonlijk zo vlugge brein produceerde, leek ongepast in het licht van haar naïviteit en onverbloemde onschuld. Hij bedacht zich dat het lang geleden was dat hij met iemand had gepraat die zo onschuldig was.

Maar hij kon niets aanmerken op haar manieren of haar gedrag. Na de zevende hond slaagde hij erin iets te zeggen, waarop ze direct reageerde. Ze gaf blijk van een argeloze openheid die, zoals Charles had opgemerkt, vreemd genoeg heel rustgevend was. Wellicht omdat deze trek volledig van eigenbelang gespeend was.

Ze liep in de richting van de bloemperken. Hij wilde haar al volgen, toen hij een flits van iets smaragdgroens ontwaarde. Zijn blik vestigde zich op een in het groen geklede figuur die over de moerasgrond in de verte reed, of beter gezegd: galoppeerde. Hij kon haar slechts kort door de bomen zien, toen was ze verdwenen. Met gefronste wenkbrauwen beende hij verder, waarna hij zich weer bij zijn aanstaande voegde.

‘Dolly kan heel goed ratten vangen...’

Toen ze het gazon overstaken, zette zijn metgezel haar relaas over de hondenstamboom voort. Hij liep naast haar, maar zijn aandacht was niet langer op haar gericht.

Die verdraaide zigeunerin had erg hard gereden, wel heel erg hard. En het paard waar ze op zat... hij hoopte dat het alleen maar door de afstand en haar kleine lichaam kwam dat het dier zo enorm had geleken.

Toen ze de bloemperken bereikten, liep zijn metgezel het pad op dat rond de formele tuin liep. Hij hield stil. 'Ik moet weer weg.' Hij herinnerde zich weer waarom hij daar was, toverde een charmante glimlach tevoorschijn en boog voor haar. 'Dank je voor je gezelschap, lieve kind. We zullen elkaar ongetwijfeld weer ontmoeten.'

Ze glimlachte naar hem. 'Dat zou fijn zijn. U kunt goed luisteren, meneer.'

Met een cynisch knikje verliet hij haar.

Hij liep met grote stappen door het struikgewas en lette goed op of hij niet een in het groen geklede nomade zag. Hij zag echter niemand. Toen hij bij de stal aankwam, keek hij naar binnen en riep: 'Hallo!' Toen hij geen antwoord kreeg, liep hij over het middenpad, maar kon ook hier geen stalknecht ontdekken. Hij zag zijn eigen vos staan, maar hij zag geen sporen van een paard dat zojuist binnen was gebracht. Toch zou de zigeunerin de stal nu wel zo'n beetje bereikt moeten hebben, eerder reed ze immers deze kant op.

Hij ging terug naar de tuin, maar er was niemand te zien. Hoofdschuddend ging hij terug naar zijn vos toen hij de haastige voetstappen van de stalknecht hoorde. Zeulend met een grote picknickmand rende hij de stal uit en de tuin in. Slippend kwam hij tot stilstand toen hij Gyles zag.

'O. Sorry, meneer.' De blik van de jongen gleed naar de stal, richtte zich weer op Gyles, toen op de picknickmand. 'Eh...'

'Voor wie is dat?' Gyles wees naar de mand.

'De juffrouw droeg me op hem direct te brengen.'

Welke juffrouw? Gyles vroeg het bijna hardop, maar hoeveel juffrouwen konden er zijn op Rawlings Hall? 'Hier. Geef hem maar aan mij. Ik zal hem aan haar geven terwijl jij mijn paard klaarmaakt. Waar is ze?'

De jongen overhandigde hem de mand, hij was leeg. 'In de boomgaard.' Hij knikte naar de zijkant van de stal.

Gyles maakte aanstalten om te vertrekken, keek toen om naar de stalknecht. 'Als ik nog niet terug ben als het paard klaar is, bind het dan maar aan de deur. Je hebt vast nog wel meer te doen.'

‘Natuurlijk, meneer.’ De jongen raakte zijn voorlok aan en verdween toen in de stal.

Met een trage glimlach rond zijn lippen liep Gyles de boomgaard in. Hij stond stil en keek rond, de boomgaard was groot, en stond vol met appel- en pruimenbomen die vol fruit zaten dat nog onrijp was. Toen zag hij het paard staan, een enorme voskleurige ruin, ten minste een meter zeventig hoog en met brede flanken. Gezadeld en met neerhangende leidsels stond het gras te kauwen.

Hij liep ernaartoe en hoorde haar stem.

‘Jee, wat een knappe jongen ben jij.’

De hese, zwoele stem was doortrokken van de verleiding.

‘Kom, laat me je aaien, laat me met mijn vingers over je hoofd kroelen. O ja, dat is heel lief van je.’

De stem ging verder, mompelde, prevelde, fluisterde lieve woordjes, nodigde uit om te knuffelen.

Gyles’ gezicht verstrakte. Hij liep met grote stappen naar voren, zocht in het hoge gras naar de feeks in het groen en de jongen die ze aan het verleiden was...

Ze stopte met praten, Gyles liep harder. Hij bereikte de appelboom waarnaast de ruin stond. Hij zocht in het omringende gras, maar zag niemand.

‘Josh,’ mompelde ze, ‘heb je de mand?’

Gyles keek omhoog. Ze lag volledig uitgestrekt op een tak, één arm uitgestrekt, reikend, haar vingers strekten zich uit...

Haar rokken waren tot haar knieën opgeschort, waardoor een wolk van petticoats zichtbaar was, evenals een verrukkelijk stukje bloot been boven haar laarzen.

Gyles voelde zich licht in zijn hoofd worden. Gevoelens en emoties streden om het hardst binnen in hem. Hij voelde zich een dwaas met al die ongerechtvaardigde woede die door zijn aderen stroomde zonder dat er een uitlaatklep voor was. Hij was half opgewonden en half geschokt dat zo’n klein glimpje honingkleurige huid zoveel invloed op hem had. Bovendien maakte hij zich ernstig zorgen over haar.

De zigeunerin bevond zich bijna drie meter boven de grond.

‘Hebbes!’ Ze plukte iets wat leek op een donzig balletje tussen de appels vandaan, stopte het in haar goedgevulde decolleté, ging zitten en

draaide zich om, waarbij ze liet zien dat ze in haar andere hand een identiek donzig balletje had.

Toen zag ze hem.

‘O!’ Ze schommelde, klemde toen beide katjes in één hand en greep de tak nog net vast voordat ze viel. De kittens miauwden hartverscheurend, Gyles had direct met ze willen ruilen.

Met grote ogen en haar rokken boven haar knieën geduwd door de tak waarop ze zat, staarde ze hem aan. ‘Wat doet u hier?’

Hij glimlachte. Wolfachtig. ‘Ik kom een mand brengen. Josh heeft het druk.’

Met toegeknepen ogen keek ze hem aan, haar blik was bijna dreigend te noemen. ‘Nou ja, aangezien u de mand hebt gebracht, kunt u zich net zo goed nuttig maken.’ Ze wees naar het bolletje wol dat zojuist de neus van zijn laars had ontdekt. ‘Ze moeten worden verzameld en daarna naar binnen gebracht worden.’

Gyles zette de mand neer, pakte het donzen bolletje dat bij zijn voet zat op en deed het in de mand. Daarna keek hij goed om zich heen, en toen hij er zeker van was dat hij geen moord zou hoeven begaan, stapte hij onder de tak en reikte hij naar boven. ‘Geef ze maar hier.’

Dat bleek nog moeilijk te zijn, omdat ze tegelijkertijd de tak vast moest blijven houden. Uiteindelijk zette ze één katje op haar schoot en gaf hem het andere katje, en vervolgens het tweede. Gyles liep terug naar de mand, hurkte neer en zette de katjes erin. Uit zijn ooghoeken zag hij wat dons voorbijflitsen en hij greep het beet. Hij stopte de vluchteling in de mand en vroeg: ‘Hoeveel zijn er in totaal?’

‘Negen. Hier is er nog eentje.’

Hij nam een rossig donsballetje in ontvangst en stopte hem bij de andere. ‘Kan een kat er negen krijgen?’

‘Ruggles denkt in ieder geval van wel.’

Een ander katje rolde door het gras. Hij stopte het juist tussen de miauwende kluwen haarballetjes in de mand toen hij een twijg hoorde breken.

‘O, o!’

Hij draaide zich om en was nog net op tijd om met één grote stap onder haar te komen staan en haar vervolgens op te vangen toen ze van de tak viel. In een warboel van fluwelen rokken viel ze in zijn armen. Hij tilde haar moeiteloos op.

Het kostte Francesca wat moeite om haar longen weer vol met lucht te krijgen. ‘D...dank je.’ Ze staarde hem aan, en vroeg zich af of ze nog iets anders moest zeggen. Hij droeg haar alsof ze niet zwaarder was dan een van de katjes. Hij keek haar recht in de ogen en ze kon niet meer nadenken. Toen werden die grijze ogen donkerder, stormachtig en onstuimig. Zijn blik gleed naar haar lippen.

‘Ik denk,’ mompelde hij, ‘dat ik wel een beloning verdiend heb.’

Hij vroeg nergens om, hij nam gewoon. Hij boog zijn hoofd en drukte zijn lippen op de hare.

De eerste aanraking was een schok, zijn lippen voelden koel en stevig aan. Toen ze over de hare bewogen, werden ze harder, veeleisender. Instinctief probeerde ze hem af te remmen, haar lippen werden zachter, gaven meer toe. Op dat moment herinnerde ze zich dat ze aan het overwegen was of ze met hem wilde trouwen. Ze bewoog haar handen naar boven, ze gleden over zijn borst en zijn schouders. Ze legde ze achter in zijn nek en kuste hem terug.

Ze voelde een lichte aarzeling, een korte pauze, alsof ze hem had gechoqueerd, maar een moment later waren deze gevoelens vervangen door een vloedgolf van brandend verlangen. De plotselinge intensiteit deed haar heen en weer schudden. Ze opende haar lippen om naar adem te snakken en hij gleed direct naar binnen, hard en meedogenloos, hij nam en hij claimde en wilde nog meer.

Een moment lang klampte ze zich aan hem vast, hulpeloos, zich ervan bewust dat ze zich had overgegeven, zich ervan bewust dat ze razendsnel naar een plaats werd gevoerd waar ze niet meer hoefde na te denken. Zich ervan bewust welke gevoelens door haar lichaam gierden, door haar ledematen. Eng vond ze het niet, maar de hevigheid van de gevoelens deed haar wel sidderen. Maar dit was slechts de helft, de helft van het avontuur, de helft van de appel die ze helemaal wilde opeten. Zonder aarzeling liet ze de golf van passie door zich heen spoelen, en toen hij afnam, verzamelde ze alle wil die ze nog had om het tij te doen keren.

Ze kuste hem gepassioneerd terug en overweldigde hem, verraste hem. Hij had het niet verwacht, en tegen de tijd dat hij doorhad wat er gebeurde, kon hij niets anders doen dan het spel meespelen, meedoen met het verhitte duel tussen twee tongen zoals ze het zich altijd voorgesteld had. Ze had nog nooit een man op deze manier gekust, maar ze had

toegekeken als anderen het deden en ze had zich ingebeeld hoe het zou zijn en erover gedroomd. Ze had gedacht dat het voldoende zou zijn als ze zijn liefkozingen zou imiteren. Dat was, zo had ze geredeneerd, de manier waarop dames het leerden, door iemand te kussen die wist wat hij moest doen.

En hij wist precies wat hij moest doen.

Heet en dwingend versmolten hun monden met elkaar, raakten hun tongen in elkaar verstrikt, gleden ze langs elkaar heen, liefkoosden ze elkaar. Haar lichaam raakte verhit, haar zenuwen stonden op scherp en een hevige opwinding had haar in zijn grip. Toen veranderde zijn kus van karakter, hij werd langzamer, krachtiger, tot zijn diepe, glijdende, ritmische stoten het allerbelangrijkste werden.

Ze sidderde, voelde dat iets binnen in haar zich overgaf, voelde dat iets zich opende, ontvouwde. Haar hele lichaam voelde heerlijk aan, gewichtloos, willoos, verhit. Verleid.

Gyles verdronk bijna, hij werd meegesleurd door een golf van begeerte die krachtiger was dan hij ooit eerder had meegemaakt. Deze vloedgolf deed zijn zelfbeheersing afbrokkelen, wegspoelen.

Abrupt hield hij op met kussen. Hij rukte zijn hoofd achterover en keek op haar neer. Ze klampte zich vast aan zijn schouders, hij omknelde haar met zijn armen, ze knipperde met haar ogen, probeerde zich te herinneren waar ze was.

Zijn gezicht verstrakte. Hij vloekte binnensmonds, gevolgd door: ‘God, wat ben jij verdraaid makkelijk.’

Haar ogen verwijdden zich, toen klemde ze haar lippen op elkaar. Ze probeerde zich los te rukken, hij liet haar abrupt zakken en zette haar weer op haar voeten. Ze maakte zich van hem los, deed een stap naar achteren, klopte snel de bladeren van haar lijfje en schudde en ordende haar rokken.

Francesca herinnerde zich dat hij haar had geïrriteerd, zelfs nog voor het commentaar van zojuist. Hij had gezegd dat hij ’s ochtends langs zou komen, het was echter al middag geweest toen hij zich verwaardigde om zijn neus te laten zien. Ze had tevergeefs op hem zitten wachten. Toen hij niet was komen opdagen was ze uit rijden gegaan om zichzelf te kalmeren. Wat zei het feit dat hij pas ’s middags was gekomen over zijn enthousiasme om haar voor zich te winnen? En dan zijn arrogantie!

Hij maakte haar niet het hof en omhelsde haar ook niet liefdevol, hij bood haar niets meer dan hete passie en vurige verleiding. Het mocht dan wel zo zijn dat het laatste haar meer aansprak dan het eerste, híj kon dat niet weten. Was hij zo weinig gretig... Of dacht hij misschien zeker te weten dat ze toch wel ja zou zeggen?

En wat bedoelde hij precies met dat ze 'makkelijk' was?

Ze wierp hem een scherpe blik toe toen hij neerknielde om te kijken of alle katjes er nog waren. 'U hebt een aanzoek gedaan, my lord.'

Gyles staarde naar haar rug terwijl ze de katjes telde, en probeerde zijn wenkbrauwen niet te fronsen. Als zij dat gehoord had... 'Dat klopt.'

Wie wás ze in godsnaam? Voordat hij het haar kon vragen, zei ze: 'Er zitten er maar zes in de mand, er ontbreken er nog drie.' Ze stond op en keek zoekend rond. 'Dat huis van u, Lambourn Castle, is het een echt kasteel? Heeft het kantelen en torens en een ophaalbrug en een slotgracht?'

'Geen ophaalbrug of gracht.' Gyles ving een glimp op van een grijs katje dat zich achter een steen had verstopt. Hij wilde het pakken, maar het huppelde weg. 'Er is nog wel een gedeelte met kantelen boven de ingang en aan weerszijden van het kasteel staan torens. En er is ook nog een poortgebouw, dat is tegenwoordig het huis van de douairière.'

'Het huis van de douairière? Leeft uw moeder nog?'

'Ja.' Hij greep het katje bij zijn nekvel en hield het stevig vast toen hij het naar de mand droeg.

'Wat vindt zij van uw aanzoek?'

'Dat heb ik haar niet gevraagd. Het is haar zaak niet.'

Pas toen hij weer rechtop stond, realiseerde hij zich wat hij gezegd had. De waarheid, dat zeker, maar waarom ter wereld had hij haar de waarheid verteld? Hij draaide zich om om haar openlijk met gefronste wenkbrauwen aan te kijken en zag op hetzelfde moment nog een kitten naar het einde van de boomgaard rennen. Met een onderdrukte vloek ging hij er achteraan.

'Woont u het hele jaar op Lambourn of maar een paar maanden per jaar?'

Ze stelde hem deze vraag toen hij weer terug was met het wriemelende, piepende bundeltje in zijn hand. Met beide handen hield ze een roodkleurig katje tussen haar prachtige borsten. Het spon zo hard dat het misschien wel z'n trommelvliezen zou beschadigen.

De aanblik deed hem vergeten waar hij was. Gyles keek, zijn mond werd droog en zijn hersenen functioneerden amper toen hij zich voorover boog, het katje uit zijn rustplekje tilde en het in de mand zette.

'Ah...' Hij stond op en kneep zijn ogen samen. 'Ik woon ongeveer de helft van het jaar op Lambourn. Ik ga meestal aan het begin van het seizoen naar Londen en dan nog een keer voor de herfstzittingen van het parlement.'

'O ja?' In haar ogen lichtte oprechte interesse op. 'Dus u neemt zitting in het parlement en spreekt daar ook?'

Hij haalde zijn schouders op terwijl hij het allerlaatste katje in de mand stopte. 'Zeker, als het onderwerp me interesseert.' Hij fronste zijn wenkbrauwen. Hoe waren ze nu weer bij dit onderwerp aangeland? Hij sloot de kleppen van de picknickmand zorgvuldig, tilde hem op en rechtte zijn rug.

'Alstublieft.' Ze gaf hem de leidsels van de ruin en reikte naar de mand. 'U kunt Sultan leiden. Ik zal de mand wel dragen.'

Voor hij het wist, stond hij daar met de leidsels in zijn hand en zag hij haar door de boomgaard lopen, zag hij haar wiegend met haar prachtig ronde achterste en de rok van haar rijkostuum over een arm gedrapeerd de flauwe helling op lopen. Hij klemde zijn tanden op elkaar, ging haar achterna en realiseerde zich toen waarom ze hem de leidsels van de ruin had gegeven.

Het duurde een volle minuut voordat hij het beest ervan had overtuigd dat hij toch echt samen met het dier in beweging wilde komen. Eindelijk gaf het enorme dier toe en kuierde het langzaam achter hem aan terwijl hij de feeks achternaging. Ze was hem nota bene aan het ondervragen! Toen hij haar dichter genaderd was, vroeg hij zich af wat ze probeerde te bereiken. Toen een mogelijk antwoord hem te binnen schoot, vertraagde hij zijn pas.

Ze wist dat hij een aanzoek had gedaan. Dat wees erop dat ze een vertrouwelinge was van Francesca Rawlings. Was ze hem misschien, nadat ze had verteld over hun ontmoeting, voor Francesca aan het ondervragen? Francesca had duidelijk niet geweten wie hij was, maar als de zigeunerin geen beschrijving van zijn uiterlijk had gegeven... Het was onmogelijk.

Terwijl hij achter haar kwam, mompelde hij: 'Vertel me alstublieft wat juffrouw Rawlings nog meer wil weten?'

Francesca keek naar hem. Stak hij nu de draak met haar?

‘Juffrouw Rawlings,’ zei ze ietwat vinnig, ‘zou graag willen weten hoe groot uw huis in Londen is.’

‘Het is tamelijk groot en tamelijk nieuw, minder dan vijftig jaar oud, dus het is van alle moderne gemakken voorzien.’

‘Ik neem aan dat u in Londen een druk bestaan leidt, in ieder geval zolang het seizoen duurt.’

‘Het kan hectisch zijn, maar de feesten en partijen zijn meestal alleen ’s avonds.’

‘U bent vast heel populair.’

Gyles kneep met zijn blik op haar zwarte krullende achterhoofd zijn ogen toe. Hij kon haar gezicht niet zien en wist het dus niet zeker, maar... hoewel, dat zou ze toch niet durven. ‘Ik word zeker vaak uitgenodigd door de gastvrouwen van de Londense society.’

Daar kon ze het mee doen.

‘Ja? En is er op het moment sprake van enige specifieke verplichtingen jegens enige specifieke gastvrouwen?’

De brutale feeks vroeg of hij een minnares had. Toen ze bij de stal aankwamen, draaide ze zich om. De groene ogen die zijn geërgerde blik ontmoetten, keken hem zelfverzekerd aan.

Hij stond voor haar stil en keek haar strak aan. Na een beladen moment zei hij langzaam en duidelijk: ‘Op het moment niet.’ Het feit dat hij blijkbaar overwoog die situatie te veranderen, gaf een extra lading aan zijn woorden.

Terwijl ze zijn blik vasthield, glimlachte Francesca niet. Ze wist niet zeker of ze begreep wat de boodschap in zijn grijze ogen betekende. Was hij haar aan het uitdagen om zo goed en fascinerend te zijn dat hij uit de bedden van andere dames zou wegblijven? Vertelde hij haar nu dat het van haar afhing of hij wel of niet een maîtresse zou nemen? Die gedachte was wel enigszins verleidelijk, maar ze had haar trots. Ze rechtte haar rug, keek hem geringschattend aan en knikte toen hooghartig. ‘Ik moet deze katjes binnen zien te krijgen. Als u Sultan naar Josh zou willen leiden?’ Met opgeheven hoofd draaide ze zich om in de richting van de keuken.

Gyles kon met moeite de aanvechting onderdrukken om haar weer om te draaien. Zijn handen balden zich tot vuisten.

‘Ruggles!’ riep ze. Een cyperse kat kwam aangerend. Hij snuffelde aan de mand, miauwde toen en bleef naast haar rennen.

Gyles bedwong een woedeaanval, maar bleef ziedend. Die laatste blik van haar was de druppel. Hij had op het punt gestaan haar op te dragen hem te vertellen wie ze precies was en in welke relatie ze tot Francesca Rawlings stond toen die verdraaide heks hem zonder pardon had weggestuurd!

Hij kon zich de laatste keer niet heugen dat een dame hem had durven wegsturen, en zeker niet op een dergelijke manier.

Door zijn toegeknepen ogen zag hij haar in de tuin bij de keuken verdwijnen. Als hij de situatie juist interpreteerde, dan had de zigeunerin hem zojuist ferm op zijn plaats gezet.